

Arrest

nr. 106 653 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 maart 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Helen VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Dimitri VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Anneleen DE MEU, die loco advocaat Eduarda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende een eerste asielaanvraag in op 13 januari 2012. Ze legde geen identiteitsdocumenten voor en verklaarde geboren te zijn op 8 augustus 1995, te Kenia. Op 16 februari 2012 werd ze onder voogdij geplaatst.

Bij beslissing van 11 juni 2012 weigerde het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing diende zij beroep in op 10 juli 2012. Bij van 21 november 2012 bevestigde de Raad de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 maart 2013 diende ze een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Bij beslissing van 6 maart 2013 werd de asielaanvraag niet in overweging genomen, onder bijlage 13quater. Dit is de bestreden beslissing.

“Overwegende dat betrokkene op 13.01.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 11.06.2012 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 21.11.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 06.03.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een geboortecertificaat dd. 02.11.2012 voorlegt. Overwegende dat een geboortecertificaat enkel bevestigt dat betrokkene in Kenia geboren zou zijn en geenszins de etnische afkomst van betrokkens kan aantonen. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij haar eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene de enveloppen + International Express Air Waybill van Aramex dd. 27.12.2012 voorlegt waarmee bovenstaand document opgestuurd zou zijn geweest door haar leerkracht. Overwegende dat deze enveloppen + verzendingsbewijs enkel bewijzen dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er exact verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene een brief van haar advocaat voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft Overwegende dat dit document geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven, die zowel door het CGV8 als de RW als ongeloofwaardig werden bevonden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze opgroeide bij haar moeder, die Maasai zou zijn omdat Asinatu een Maasal-naam zou zijn. Overwegende dat de betrokkene opnieuw de argumenten aanhaalt die zij reeds in het kader van haar eerste asielerzoek heeft uiteengezet. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze een Tracing-procedure heeft opgestart via Tracing om haar moeder op te sporen. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze haar moeder ook probeerde terug te vinden, via haar leerkracht en de Chief van haar buurt, maar ook zij wisten niet waar haar moeder zou zijn. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze nog steeds bang zou zijn om terug te keren omdat haar man een hogere functie heeft in het leger, maar dat hij niet zou weten dat ze in België zou zijn. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de mensen, met wie ze nog contact had, niet zouden weten waarom betrokkene naar België gevlucht zou zijn. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze in België lid geworden zou zijn van GAMS, maar dat ze de lidkaart op haar adres in Geel zou hebben achtergelaten. Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze bang zou zijn om besneden te worden als ze terugkeert naar Kenia. Overwegende dat de RW (dd. 20.11.2012 p.10) stelde dat: "6.1. De Raad stelt verder vast dat de door de commissaris- generaal! correct weergegeven vaagheden, onwaarschijnlijkheden en in hst bijzonder, het contrast tussen verzoeksters gedegen theoretische kennis inzake gedwongen huwelijk en besnijdenis en haar onkunde om enige concrete ervaringen, situaties of anekdotes ter zake te evoceren, de kern van het relaas raken en pertinent zijn." Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpercedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980. art. 3S2 VERORDENING EG Nr. 343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 en art. 51 /5 al.2 Wet van 15 december 1980. artikel 48/4 en 51/8 Vreemdelingenwet. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 06.03.2013 is in strijd

met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn. Deze vereisten van motivering viseert zowel de beslissing die aan de vreemdeling het bevel geeft het grondgebied verlaten als de vrijheidsberovende beslissing. (Zie Cass., 18 december 1996). De Raad van State heeft reeds de gelegenheid had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen; " De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen "(vrije vertaling). Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht. Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de beslissing volledig stereotiep is. Er blijkt niet uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoekster. De Dienst Vreemdelingenzaken ging in de fout door de aangehaalde argumenten te negeren door te stellen dat deze een nieuwe asielaanvraag in België niet verantwoordt. Die formulering, die een principieel standpunt verwoordt, zonder een concreet onderzoek van het dossier, is in strijd met de motiveringsverplichting. Het staat buiten kijf dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig maakte aan standaardformuleringen, zonder dat zij dit dossier concreet heeft onderzocht. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt in deze over een appreciatiebevoegdheid. Zij dient deze uit te oefenen en haar beslissing te motiveren zodat verzoekster ingelicht wordt over de redenen die haar ertoe geleid hebben om die beslissing te nemen zonder een duidelijke beoordelingsfout te maken.(R.v.St. nr. 100.572 van 7 november 2001). Het staat buiten kijf dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout werd gemaakt, door geen rekening te houden met het feit dat verzoekster nieuwe stukken heeft voorgelegd.

Er worden door verzoekster in het kader van deze nieuwe asielaanvraag een nieuw stuk voorgelegd, met name haar geboortecertificaat. Door dit nieuwe stuk, wordt door verzoekster duidelijkheid geschapen omtrent haar etnische afkomst en afstamming. Op deze manier kan er een nieuw licht worden geworpen op de door verzoekster aangehaalde gedwongen huwelijk en besnijdenis, vermits deze praktijken onlosmakelijk verbonden zijn aan tribale tradities.

De eerbiediging van het gezag van gewijsde maakt het niet mogelijk om de beoordeling van de feiten die door het CGVS werd verricht in het kader van de vroegere asielaanvraag, in twijfel te trekken, onder voorbehoud van een nieuw element (art. 39/76, par. 1, 4e lid vreemdelingenwet) dat aantoonde dat deze evaluatie verschillend zou zijn geweest indien ze tijdig ter kennis zou zijn gebracht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Aangezien de nieuwe ingediende elementen aantonen dat de beslissing verschillend zou zijn geweest, is de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster betreffende haar vrees voor vervolging (art. 48/4 vreemdelingenwet) hersteld. Hoewel er mogelijks twijfel blijft bestaan betreffende enkele aspecten van het relaas, zijn er voldoende aanwijzingen van de gegrondheid van de vrees opdat verzoekster het voordeel van de twijfel zou kunnen genieten.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich bovendien niet beperkt tot een onderzoek van het nieuwe karakter van de voorgelegde elementen maar heeft de inhoud ervan beoordeeld ten opzichte van de vrees voor vervolging van een Keniaanse asielzoeker op een wijze die de bevoegdheid die hem door artikel 51/8 vreemdelingenwet is verleend te buiten gaat.

De motivatie dat er geen nieuw element werd aangebracht in de nieuwe asielaanvraag is fout en onvoldoende. De beslissing tot weigering de verklaring in aanmerking te nemen, dient dan ook worden vernietigd (R.v.St. nr. 56.999, 13 december 1995 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev.dr.étr. 1996, 384, noot; T.Vreemd. 1996, 36, noot DE MOFFARTS.). Dit nieuwe bewijs van een vroegere situatie maakt een nieuw gegeven uit in de zin van art. 51-8 Vreemdelingenwet. De onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens in de zin van nr. 51-8 Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. R.v.St. (vakantiekamer) (5e k.) nr. 97.954, 25 juli 2001 A.P.M. 2001 (samenvatting), afl. 7, 166; JT 2001 (verkort), 614 en <http://jt.larcier.be> (1 juli 2008); Journ. proc. 2001, afl. 419, 20; Rev.dr.étr. 2002 (samenvatting), afl. 119, 481; <http://www.raadvst-consetat.be> (19 september 2001); T.Vreemd. 2001, 330. Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde

beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. In casu weigert de Dienst Vreemdelingenzaken de aangevoerde gegevens te controleren en heeft zij onmiddellijk beslist om een weigering tot in overwegingname uit te vaardigen. Er wordt dus geen enkel onderzoek gedaan, zodat van een redelijk onderzoek geenszins sprake kan zijn. De bestreden beslissing werd dan ook geenszins op redelijke wijze genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet verantwoord motiveert. Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het asiëldossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot weigering tot in overwegingname in hoofde van verzoekster zijn besloten. De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van de weigering tot in overwegingname zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is."

2.1.2. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing is gemotiveerd aan de hand van standaardformuleringen en dat de beslissing is genomen zonder een concreet onderzoek te voeren naar de als nieuw voorgelegde documenten. Zij stelt dat het voorgelegde geboortecertificaat onterecht niet in aanmerking werd genomen als nieuw element, omdat dit document duidelijkheid schept over haar afstamming en etnische afkomst, zodat een nieuw licht kan worden geworpen op de door verzoekster aangehaalde gedwongen huwelijk en besnijdenis, vermits deze praktijken onlosmakelijk verbonden zijn aan tribale tradities. Zij werpt op dat uit artikel 39/76, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet volg dat de eerbiediging van het gezag van gewijsde het niet mogelijk maakt om de feiten die door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van een vroegere asielaanvraag in 'twijfel' te trekken, onder voorbehoud van een nieuw element dat aantoonde dat deze evaluatie verschillend zou zijn geweest indien ze tijdig ter kennis zou zijn gebracht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij voert aan dat de verwerende partij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet zou hebben geëerbiedigd door het als nieuw naar voorgebrachte stuk naar zijn inhoud te beoordelen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)"

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de verwerende partij toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.840)

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit volgt dat gegevens die aanleiding kunnen geven tot een onderzoek ten gronde van een tweede of volgende asielaanvraag, steeds:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Verzoekster kan zich niet dienstig kan beroepen op de artikelen 51/5, tweede alinea en 48/4 van de vreemdelingenwet. Die bepalingen hebben betrekking op de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort, maar overeenkomstig artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

Evenmin kan zij artikel 3, §2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 dienstig inroepen, gezien de bestreden beslissing niets te maken heeft met de overdracht van een asielzoeker naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Schengenstaat.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat de verzoekster met kennis van zaken heeft kunnen oordelen of het zinvol was die beslissing aan te vechten met de middelen waarover zij in rechte beschikte, (cf. RvS, 11 augustus 2006, nr. 161.802).

In tegenstelling tot verzoeksters bewering werden de stukken die zij aanbracht in het kader van haar tweede asielaanvraag aan een onderzoek door de verwerende partij onderworpen. In de bestreden beslissing wordt per voorgelegd stuk omschreven om welke reden die niet konden worden weerhouden als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het voorgelegde geboortecertificaat, waartoe verzoekster haar feitelijke kritiek beperkt, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

"Overwegende dat betrokkene een geboortecertificaat d.d. 02.11.2012 voorlegt. Overwegende dat een geboortecertificaat enkel bevestigt dat betrokkene in Kenia geboren zou zijn en geenszins de etnische afkomst van betrokkene kan aantonen. Overwegende dat dit document niet van aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan wijzigen."

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wordt er op gewezen dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (cf. RvS, 25 oktober 2006, nr. 164.103)

Verzoekster gaat met haar betoog voorbij aan het determinerend motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de voorgelegde geboorteakte, met name dat het enkel bevestigt dat zij in Kenia geboren zou zijn en geenszins haar etnische afkomst kan aantonen, zodat dit document niet van aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan wijzigen.

Verzoekster beperkt zich tot een theoretisch betoog, zonder de feitelijke vaststelling van de verwerende partij dat het geboortecertificaat geen melding maakt haar etnische afkomst te betwisten. Zij baseert haar integendeel tot het uitgangspunt dat het voorgelegde geboortecertificaat een dergelijke vermelding wel zou inhouden.

Haar betoog faalt in dit opzicht in feite, en toont niet aan dat de verwerende partij op grond van een foutieve feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Gezien geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden, (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Uit het bovenstaande volgt tevens dat de aangevoerde kritiek niet toelaat om vast te stellen dat de verwerende partij zich niet op een zorgvuldige feitenvinding gebaseerd zou hebben. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij haar beoordelingsbevoegdheid te buiten gegaan zou zijn, beperkt zij zich tot een summiere en algemene kritiek.

De bestreden beslissing bevat enkel vermeldingen inzake de prima facie bewijswaarde van de voorgelegde stukken. Om te kunnen oordelen of een document al of niet een ernstige aanwijzing inhoudt voor een gegronde vrees in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals voorgeschreven door artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, kan de verwerende partij dit document onderwerpen aan een prima facie-beoordeling naar de bewijswaarde.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420).

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Schending Art. 3 E.V.R.M.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002);, Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -). Verzoekster is de mening toegedaan dat zij opnieuw het slachtoffer zal worden van van besnijdenis in geval van een gedwongen terugkeer. In deze dient dan ook rekening gehouden te worden met objectieve cijfers: (...). Bovenvermelde percentages tonen dan ook aan dat verzoekster weldegelijk een zeer hoog risico loopt om besneden te worden, hoewel verzoekster zich hiervan niet bewust is. Verzoekster verwijst terzake naar de "Leidende Beginselen" van het UNHCR: Wanneer de vrees van een niet-begeleide minderjarige wordt onderzocht, die geen vrees uitdrukt of die niet in staat is om de gevolgen van seksuele verminkingen te vatten, bepalen de Leidende beginselen van het UNHCR dat haar 'vrees' toch gegronnd kan zijn indien blijkt uit de objectieve analyse van de vrees (prevalentiegraad in het herkomstland, situatie van de meisjes in het land, etc.) dat vrouwelijke genitale verminking manifest een vorm van vervolging zijn waaraan het kind kan onderworpen worden. De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich geenszins verschuilen achter het formele verbod op vrouwenbesnijdenis door de Keniaanse autoriteiten. De hoger vermelde prevalentiegraad toont

onomstotelijk aan dat van een daadwerkelijk bescherming geen sprake is. (...) Verzoekster wijst er dan ook terecht op dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

2.2.2. Verzoekster betoogt dat zij bij een gedwongen terugkeer opnieuw het slachtoffer zal worden van een besnijdenis en dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen op het wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis in Kenia. Zij citeert objectieve cijfers, gepubliceerd door UNICEF.

De verwerende partij is er niet toe gehouden om, bij gebrek aan het bestaan van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, opnieuw een onderzoek te voeren naar het mogelijk bestaan van een schending van artikel 3 EVRM omdat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4 § 2 van de vreemdelingenwet, ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag onderzocht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aangezien verzoekster met haar eerste middel niet aantoont dat de verwerende partij onterecht oordeelde dat zij in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aanvoerde, is het tweede middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. L. JANS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC